

Jan Schwarz

V roce 1958 poprvé vykročila v májovém průvodu zajímavý kapela. Zajímavá hned z několika hledisek. Jednak proto, že do této chvíle nikdo netušil, že takováto skupina hudebníků existuje, dále z toho důvodu, že leckterý muzikant měl co dělat, aby udržel svůj nástroj i pochodový krok a konečně proto, že jim to hrálo. A kde to nebylo tak stoprocentní, tam to nahradil elán a radost, že

poprvé hrají mezi lidmi, na veřejnosti. A v čele usměvavý, s dlouhou taktovkou, jakou mívají dirigenti vojenských kapel, pan Jindřich Vávra. Ti mají by to sami nezvládli, tak tu byli i muzikanti starší a zkušenější. Tenkrát, i v pozdějších letech. A ke cti těm dospělým budiž řečeno, že nikdy neodmítli spolupráci, spíš to vypadalo, jako by mezi těmi kluky a děvčaty omládlí.

Přes 300 malých muzikantů, děvčat a chlapců, pan Vávra vychoval. Naučil je nejen hrát, ale naučil je i lásce k dechovce, k hudbě nejrůznějších žánrů, naučil je hrát v kolektivu, kde se museli podřídit rytmu, dynamice a všemu, co vyžaduje hra v kapele, včetně docházky do zkoušek a na koncerty, učil je kázni a přitom nikdy nezakřičel, neporoučel.

Jeho muzikanti hráli později v nejrůznějších kapelách, vedoucí královédvorských tanečních orchestrů začínali muzicírovat u pana Vávry, jeho hudebníci už tradičně hráli ve vojenských hudbách, protože uměli to důležité, podřídit se hře v kolektivu. Vávrova kapela zajížděla na koncerty do nejrůznějších míst, hrála pro pacienty i rekreanty v lázních, pořádala autorské večery, kdy hostem byl vždy známý skladatel či textař, pan Vávra si vychoval zpěvačky a zpěváky i sólisty na hudební nástroje.

Jen jednoho se mu nedostávalo – přízně mocných tohoto světa. Ale i to překonával pan Vávra s úsměvem. Jemu bylo největší odměnou, když z jeviště či podia zněla hudba. Jen on věděl, co hodin to stálo, co času zabíraly dělené zkoušky pro jednotlivé skupiny nástrojů v týdnů a společná zkouška každou sobotu a v neděli pak navíc vystoupení. Kapela byla zvyklá na to, že nehraje za peníze, ale jen za limonádu a teplý párek a mnohdy ani to ne. Byla zvyklá na to, že se posluchači dožadovali dalších a dalších přídavek, že tu závěrečnou „Zůstaň tu s námi, muziko české“ zpíval celý sál.

Pan Vávra už se nedožil toho, když jeho kapela pod vedením pana Žídka vystoupila v televizním pořadu. Ještě několik let hrála, aby tak splnila slib, daný svému kapelníkovi při posledním rozloučení.

Pan Jindřich Vávra se narodil 9. dubna 1910 ve Výprachticích a zemřel náhle za dirigentským pultem v Německu na začátku druhé části koncertu. Bylo to 16. července 1983.

Letos si připomínáme dvojí výročí Vávrovců – 50 let od založení kapely a 25 let od odchodu našeho milého pana Vávry. A tak většina těch, kteří u pana Vávry hráli, k tomuto jubileu se rozhodla připravit v Hankově domě pod názvem „To byl český muzikant“ setkání muzikantů i posluchačů, znovu si poslechnout Vávrovu kapelu ze zvukového záznamu i v živém podání spolu s několika vzpomínkami. A jsme rádi, že se konečně dostane panu Vávrovi i ocenění jeho vynikající práce in memoriam.

Těšíme se i s vámi na shledanou v Hankově domě 12. července 2008 v 19 hodin.